

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

Commendatio & encomium illustriſſimæ Reginae cælorum. Capvt XVI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

MIN. Obsecro Domine, vt pro voto am
meæ similitudinem miserrimæ mortis
perfacias & exprimas in corpore & anima
sive id velim ipse, sive nolim, idque in sum
tui laudem, iuxta gratissimam voluntatem
am. Peto etiam ex animo, vt paulò latius
clares & commemoros immensos tristissim
Matris tuæ dolores, dicasq; vt se gesserit
cruce, cum tu pro nobis patereris. S A P. Ex
id vt perconteris licet.

*Commendatio & encomium illustrissimæ Re
ginæ calorum.*

CAPVT XVI.

E om. II.

I rem 29.

MIN. O altitudo diuitiarum sapientiæ &
Mentis Dei, quam incomprehensibilia sunt
dicia eius, & inuestigabiles viæ eius. Quis
multis admodum incognitis ac minus vltis
vijs & modis miseris reducis animas ad te
mine? Ecquid tibi in mentem venit, aut quis
men affectus eras in illa tua sempiterna in
mutabilitate, & incommutabili æternitate
cum tam præclare conderes creaturarum op
nium purissimam, elegantissimam atque di
nissimam? Merito sanè dicere tum poteras,
go cogito cogitationes patris. Nimirum Domine
Deus, ex abyfso essentialis bonitatis tuæ fecisti
ex ea nasci splendorem gloriæ tuæ vnigenitum
filium tuum, per quem creaturas perditas
suam originem reduxisti. Et quisnam paccat
obnoxius ad te Pater cælestis accedere aude
nisi amantissimum filium, æternam sapientiam
tuam

quam nobis ducem contulisses? Sed & te quoque o increata sapientia, qua radem fronte peccator miser vnquam adire attentaret, & coram tanta puritate suam exhibere sceditatem, nisi Matrem misericordiae sibi adhibeat patronam & aduocatam? Nam etsi frater meus es Domine Iesv, at nihilo minus idem ipse Dominus meus es: & quamuis verus sis homo, sed verus in idem Deus es, & iudex seuerissimus ac vindex iniquitatis. Quando igitur miseros nos premit & angit immensus cordis dolor, nec vllus vsquam patet effugiendi locus, hoc vnum nobis duntaxat reliquum est, vt oculos nostros ad te leuemus praestantissima Regina caelorum. Te ergo virgo sacratissima, quae refulcens es speculum splendoris aeterni Solis, & thesaurus occultus inexhaustae misericordiae Dei, miser ergo hodie tum meo, tum peccatorum omnium, sed penitentium, nomine saluto. O vos praecelsi spiritus & mundae animae, procedite in medium, & quantis potestis laudibus vehite ac celebrate amoenissimam paradysum omnigenae voluptatis, Reginam illustrissimam, siquidem ego me ad id prorsus indignum agnosco, nisi pro sua benignitate id impla mihi permittat. O praecipua & singularis Dei amica, o preclarissimum diadema aureum aeternae Sapientiae, da copiam misero mihi vitij multis obnoxio, tecum nonnihil colloquendi. Anima mea prosterne se pedibus tuis corde pudibundo, demissis oculis, vultu verecundo. Quanquam Domina mea, Mater gratiae, omnino sic sentio, mihi que ita persuadeo, nescio vnde, quasi nec ego nec alius quisquam

Mariz Deiparae encomia

Qualis mediana Maria

E a peccatis

OTV
45

peccatis implicitus, opus habeat vlllo apud
mediatore, nec vlla venia vel copia. Tu nam
es hominum peccatorum omnium mediator
immediata apud filium. Inde est, vt quo quis
magis se sentit peccatis pluribus irretitum,
toto iustius sibi videatur ad te accedere: & quo
toto est sceleratior, tanto maiori iure ad te pro-
perare se putet. Agè ergo anima mea prodi-
lariter. Nam tamen meritò repulsam patere
ob multa & magna demerita tua: ac inuitat
prouocat te Matris Dei incompræhensa be-
gnitas. Tu igitur vnicum reorum solamen,
unicum peccatorum perfugium, ad quam respici-
unt multorum humescentes oculi, cui suspi-
rant complura saucia ac misera corda, placidè
ac benignam te præbe mediatricem & concili-
atricem inter me & æternam sapientiam. Quæ-
rò quæso memineris pijsissima ac clementissimè
Imperatrix, dignitatem illam qua prædicat
ex nobis miseris peccatoribus tibi accessibilem.
Quid enim te effecit Matrem DEI, & Arcam
qua verum Manna, ipsa æterna Sapientia
condita quiesceret, nisi nostra peccata? Quo-
modo Mater dici posses gratiæ & misericordiæ
nisi ex nostra miseria, qui tua gratia & miseri-
cordia habemus opus? Nonne inopia nostra
ditauit? Nonne vitia nostra te creaturis omni-
bus clariorem illustrioremque reddiderunt?
Eià ergò illos tuos misericordes oculos, qui
certè benignissimus animus tuus à nullo
quam peccatore, nec ab vlllo misero & desola-
to ac desolato homine auertere potuit, ad me
miserum conuerte. Accipe me in fidem & tuam
lam tuam. Siquidem consolatio & spes mea in
te est.

Qui nostra
Mariã exul-
tarint pecca-
ta.

tesita est. O quã innumeri peccatis dediti, iam
 DEVM deseruerant, omnemque cœlestis pa-
 triæ cœtum, Deumq; ipsum abiurârunt ac ne-
 gârât, & in desperationis voraginem sese præ-
 cipites dederant, atq; à Deo miserè separati e-
 rant, qui tamen tibi innitentes, atque ad te con-
 fugientes à te benignissime seruati sunt, donec
 te intercedente apud Deum in gratiam restitu-
 erentur. Ecquis tam immanis vsquam peccator
 est, qui tot latrocinijs & flagitijs sese obstrinxe-
 rit, quot vllus vnquam, qui non idem tui re-
 miniscens, animum & spem bonam concepe-
 rit? vnica, singularis, fidissima peccatorum cõ-
 solatrix, te immensa DEI benignitas aded fe-
 cit cunctis peccatoribus amabilem, vt supera-
 bundans pietas & beneuolentia tua non possit
 nos non afficere & recreare. Cùm igitur mecũ
 ipse diligenter perpendo & cogito, quãnam tu
 sis virgo sacrata, animus erigitur, iustumq; mi-
 hi videtur, vt si modo fieri id posset, lachrymã-
 tibus oculis cor ipsum præ exultatione ex ore
 profiliret: aded nomen tuum in anima mea
 ceu fauus mellis colliquescit. Reuera tu & es &
 diceris Mater & Regna Misericordiæ. Eia ergo
 Mater indulgentissima, Regina clementissima
 inexhaustæ Misericordiæ, salue. O nomen sua-
 tissimum. O qualis ea est re ipsa, cuius tam gra-
 tiosum nomen est. Nunquã sanè quãuis dulcis
 citharæ sonus tam suauiter affecit aures, quã-
 tumlibet huic Mundo dediti hominis, quam
 nostra afficit corda mœrentia nomen sacratissi-
 mum intemeratæ Virginis MARIÆ. Atq;
 meritò profectò in huius præcelsi honorem
 nominis, cuncti debebunt suas ceruices flectere

F 3 & cur-

Peccatores
 qui quid de-
 beant Mariæ.

OIV

45

Maria quid fuerit peccatoribus.

Maria laude ineffabili merito celebranda.

Cor sequi femineo precipue in Maria gaudendum.

Paradisus qui n. bis duplex dicitur.

& curuare genua. O quoties infestas daemonum manus tu pia Mater à nobis proffigasti & inuicem uertisti? O quoties tremendi iudicis seueram iustitiam aut mitigasti, aut auertisti? O quoties apud filium tuum gratiam & consolationem nobis impetrasti? Ecquid hinc didicimus peccatores miseri? Qui tandem digni tibi pro tanta benignitate grates laudesque agamus, quando nec angelica lingua omnes, nec cuncti beati spiritus & anime, nec celum & terra & quicquid his continetur, tuam dignitatem tua gaudia, tuam clementiam & gratiam, tuam denique præcipuum honorem, ita ut parum laudare queunt? Quid ergo miseri nos facimus? Sed faciamus quod possumus, eamque laude & gratiarum actione prosequamur. Nam pro sua admiranda humilitate non munera nostrorum spectat paruitatem, sed uoluntate bonæ diuitias. O Regina suauissima, iure quidem gratulari & gaudere potest in te sexus feminæ. Nam tamen si maledicta fuit prior illa Eua, quod fructum gustasset uetitum, sed benedicta sit altera Eua, quod nobis caelestem protulit fructum, cuius longè suauissimum. Nemo iam deinceps queratur amissam paradisum. Vnam quidem amisimus, sed duas recuperauimus. An ne paradus iure appellabitur, quo ortus est fructus ligni vitalis, omne delectamentum & gaudium in se continens? An est Paradus merito dicendus, & cunctus paradus longè anteponendus, in quo mortui reuiuiscunt, dum eius gustant fructum, ex cuius manibus & pedibus ac latere uiui prorupserunt fontes terram omnem irrigantes, fontem inquam

inquam, inexhaustæ misericordiæ, infinitæ sapi-
 entia, exuberantissimæ suauitatis, ardentis-
 simæ charitatis, & ipse denique fons æternæ
 vitæ? Hunc profectò Domine quisquis gusta-
 uit fructum, & ex his fontibus potauit, satis il-
 le compertum habet, geminam hanc paradi-
 sum multo esse præstantiorem terrestri illa, ex
 qua erecti sumus, paradiso? Verumenimverò
 Domina nostra, Imperatrix illustrissima, sem-
 per virgo MARI A, etiam ianua gratiæ tu es,
 & porta misericordiæ nulli vnquam præclusa.
 Immò verò citius cælum cum terra perierit,
 quam tu aliquem serò te implorantem tua o-
 pe destituas. Eam ob rem & cum surgo manè,
 ad te primam respicit anima mea: & cum serò
 dormitum abeo, te postremam contemplatur:
 certa videlicet, quicquid purissimis manibus
 tuis oblatum & commendatum fuerit, gratum
 & acceptum reddi apud Deum, etiamsi in se-
 ipso vile & exiguum sit, idquæ tuam Deo id
 exhibentis dignitatem. Neque enim reijci vl-
 lo modo potest aut respui, quicquid ipsa, vt-
 pote purissima, charissimo filio tuo præsen-
 taueris. Accipe igitur Domina benignissima
 exigua opera mea, & ea offer ac repræsenta
 Deo omnipotenti, vt vel hoc ipso illi place-
 ant, quod tuis sanctissimis manibus exhiben-
 tur. Tu nanque es vas illud ex auro mundissi-
 mo confectum, gratia perfusum, smaragdus &
 sapphiris omnigenisque virtutum præclarissi-
 mis obductum & ornatum gemmis, cuius vni-
 cus aspectus cælestis illius regis oculos longè
 dulcius afficit, quam vel omnium rerum crea-
 tarum. O singularis & præcipua Dei amica,

OTV

45

Hester. 2.

si rex Assuerus captus fuit pulchritudine
 mosissimæ Hester, eiusque illa cordi sedic
 cunctis foeminis, atque præ illis omnibus ca
 tum apud eum gratiæ locum consecuta est,
 illius precibus nusquã rex deesset, faceret qu
 quid ipsa voluisset: quis vel explicare, vele
 pere possit ð rubentium rosarum & candid
 rum liliorum eximium decus, quant oper
 ille immortalis & omnipotens illectus fue
 purissima virginitate, & mansuetissima hum
 litate tua, ac fragrantissima virtutum omniu
 & charismatum, quibus referta eras, apothec
 Quis verò cepit insuperabilem vnicornem
 lum, nisi tu virgo integerrima? O quant
 placuit oculis eius præ mortalium omniu
 core, amabilis illa & incomparabilis venust
 tua, cui si conferatur quælibet alia pulchrit
 do, haud secus obscuratur & hæcescit, quæ
 nitedula vel cicindula ad Solis splendorem
 quàm exuberantem inuenisti gratiam apud Deu
 tum pro te ipsa, tum pro miseris nobis om
 gratia destitutis? Ecquid igitur negare tibi po
 terit rex ille omnipotens? Dicere nimirum po
 res ex sententia: *Dilectus meus mihi, & ego illi.* No
 tu tota es Dei, & ille totus tuus, & inter vos per
 ennis ac incomprehensibilis agitur amoris la
 dus, quem nulla vnquam poterit diuersitas in
 parare vel interrumpere. Sed interim tamen
 noli pia M A T E R nostri obliuisci, qui tam mi
 seri, tam inopes sumus, & in hoc periculoso et
 ilio tam miserè fluctuamus. Eia exurge nunc
 Domina cæli & terræ, exurge, & mediatrix
 conciliatricemq; te exhibe pro nobis apud de
 cissimum filium tuum, ipsam æternam Sapien
 tiam

Luc. 1.

Cant. 2.

tiam. Quid tamen negare nunc mihi poteris eterna Sapientia, quandoquidem sicut apud Deum Patrem te propono & medium constituo, ita integerrimam tibiq; amantissimam Matrem tuis nunc oculis longe pijsimam obijcio, & mediam interpono? Agè iam benignissime Iesu, respice Matrem tuam, contemplare oculos gratissimos, qui in te toties tam sanctè ac diuinè intenti fuere: agnosce genas roseas, quas tam crebrò, tam que amanter infantili tuo affixit vultui. Vide os sacratum, quod toties dulcitate tibi impressit oscula. Cerne manus purissimas, quæ tibi tam crebrò ministrârunt. Ecquid tandem Iesu pijsime, immò Pietas ipsa, negare illi poteris, quæ suo te lactauit vberè virgineo, suis gestauit vlnis, reposuit ac leuauit, & summa cura fouit ac educauit? Admoneo te hîc Domine Iesu omnium officiorum, & quicquid tibi infanti ac puero ab illa impensum est obsequij, cum in eius sinu materno resides, blandissimos ac tenerrimos ocellos tuos in eam conijceres & infantilibus ac delicatis brachiolis eius colla virginea stringeres summo cum amore, quo eam vltra creaturas omnes prosequeris. Simul etiam admoneo te immensè illius doloris, quo illius maternum pectus confixum fuit, quando sola tecum sub cruce patiebatur, & præ nimia calamitate, angustia ac compassione crebrò tecum moriebatur corde & anima, videns te mortis angoribus correptum. Atque hæc omnia oro & obsecro te Domine Iesu, vt ob gratiam illius præstes mihi deponere & abrumpere media ac impedimenta omnia,

F 5 mnia,

An suæ quid
Matri neges
Iesus.

OTV

45

omnia, tuam adipisci ac mereri gratiã, nec ea amittere vnquam.

De Matris Dei ineffabili dolore & compassione.

CAPVT XVII.

Quis tribuat oculis meis tot lachrymarum guttas, quot erunt scribendæ literæ, non nisi perspicuis lachrymarum vndis conscribere ac commemorare possim lachrymas miserabiles ex immenso cordis doloris Virginis sacratissimæ profectas? Quæso te Domina intemerata, Regina præstantissima cæli ac terræ, tange cor meum saxeam vel vnicuique feruentium lachrymarum tuarum guttula, quas sub cruce fudisti largiter ob angustias inexplicabiles vnigeniti filij tui, vt tamen emollescat, & tuum possit vt cunq̃ue sentire dolorẽ. Est enim ea intenti doloris natura, vt nemini is satis perspectus sit, nisi qui eum experiat. Tu igitur Domina mea suavissima, tange cor meum mœstissimis sermonibus tuis, & duntaxat admonitionis & recordationis causa expone seruulo tuo, quid animi habueris, vt quære gesseris sub cruce, quando amantissimum filium tuum, æternam ac præclarissimam Sapienciam vidisti tam miseram obire mortem. **VIRGO MARIA RESPONDET:** Id nunc audies nõ absque lamentis & animi dolore. Nam licet in præsentiarũ omnis miseræ ac doloris experis sum, at tam temporis longe aliter affecta erã. Et prius quidem, quàm sub cruce confisterem, multos

Qui se Maria,
pauere Chri-
sto gesserit.